

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.359/2025/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. május 22. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. október 16. napján kihirdetett 511.B.411/2024/39. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 6 (hat) évre enyhíti.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy az elkobzással érintett bűnjeleket a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ a ügyszám2. számú szakértői véleménye alapján tartja nyilván az Országos Rendőr-főkapitányság kábítószer rendészete, a vádlott személyazonosító igazolvány száma: szig.szám1.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. október 16. napján kihirdetett 511.B.411/2024/39. számú ítéletével vádlott vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] miatt 7 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre, 7 év közügyektől eltiltásra és 800 000 Ft pénzbüntetésre ítélte. A feltételes szabadság legkorábbi időpontját a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban állapította meg,

rendelkezett továbbá az vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről is.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, a vádlott és védője teljes körű fellebbezést jelentett be.

[3] Az ügyész fellebbezésében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe súlyosító körülményként azt a tény, hogy a vádlott több fajta, magasabb addiktív tartalmú kábítószerrel kereskedett. Az ügyész kifejtette, hogy a kábítószer-kereskedelem elkövetőinek felelősségre vonása alapvető bűnüldözési és társadalmi érdek, az ilyen bűncselekmények elkövetői esetén fokozottan kell törekedni az általános megelőzési célok érvényre juttatására. A bűncselekmény alsó határát két évvel meghaladó szabadságvesztés büntetés alkalmazatlan a generál- és speciálprevenciós célok megvalósítására, figyelembe véve a vádlott által elkövetett bűncselekmény különösen jelentős tárgyi súlyát, valamint a vádlott személyében rejlő magasabb társadalomra veszélyességet. Erre figyelemmel – az ügyész álláspontja szerint – a kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosítása, és ehhez igazodó mértékű közügyektől eltiltás alkalmazása indokolt.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2025. december 12. napján kelt BF.849/2025/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az általa megállapított tényállás megalapozott, a cselekmény jogi minősítése törvényes. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések tekintetében előadta, hogy a vádlott nagyobb gyermeke már nem dolgozik, így nem írható a vádlott javára az ő eltartásáról való gondoskodás. Nem értékelhető enyhítő körülményként a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás, mivel a vádlott az eljárás során tagadta, hogy kábítószerrel kereskedett volna, és a tettenérés folytán felderített kábítószer birtoklására vonatkozó beismerés a jelentősen súlyosabban minősülő kábítószer-kereskedelem büntette tekintetében enyhítő körülményként nem vehető figyelembe. A vádlott terhére írható, hogy többfajta kábítószerrel kereskedett, ahogyan a kábítószer mennyisége is, azt pedig nem lehetett felderíteni, hogy a vádlott milyen helyet foglal el a kábítószer-kereskedelmi láncolatban. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés eltúlzottan enyhe. A pénzbüntetés tekintetében az ügyészség kifogásolta az egy napi tételnek megfelelő összeg elsőbírói megállapítását, ami nem igazodik megfelelő mértékben a vádlott bevallott jövedelméhez, annak emelése indokolt. Mindezek alapján az ügyészség arra tett indítványt, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetést a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának, valamint a pénzbüntetés egy napi tételre eső összegének emelésével súlyosítsa, egyebekben az ítéletet – a vádlott személyét azonosító adatok pontosítsa mellett – hagyja helyben.

[5] vádlott vádlott védője írásos fellebbezésében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem állapította meg védenca kábítószer-függését, viszont megállapította a tényállásban, hogy a vádlott értékesítés céljából tárolta a tőle lefoglalt kábítószereket. A védő álláspontja szerint nem cáfolható az, hogy a vádlott valóban a vallomásában leírt módon és körülmények között

szerezte meg a tőle lefoglalt kábítószereket és egyéb tárgyakat, vallomása nem tekinthető ellentmondásosnak, legfeljebb a nyomozati vallomása kevésbé részletes. A terhelő tanúk kapcsán kifejtette, hogy őket a nyomozó hatóság nem gyanúsította meg, márpedig ha a vallomásaik alapján az ő terhükre nem volt megállapítható a megalapozott gyanú, akkor ezen vallomások a vádlott esetében sem értékelhetők terhelő bizonyítékként. A védő részletesen foglalkozott fellebbezésében a vádlott kábítószer-függőségével, arra nézve új szakértői véleményt is csatolt, amit indítványozott magánszakvéleményként bevonni az eljárásba. Kifejtette, hogy az új szakvélemény részletesebb adatokat értékelt, és az alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által kirendelt szakértők hiányos peradatok mellett adtak véleményt.

[6] Mindezek alapján a védő arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az általa csatolt magánszakvéleményt vegye figyelembe, arra folytasson le bizonyítást, és rendelje el a szakértők párhuzamos meghallgatását arra a kérdésre, hogy a vádlott kábítószer-függőként követte-e el a bűncselekményt. Az így megalapozottá tett tényállás alapján az ítéltábla minősítse a vádlott cselekményét kábítószer birtoklása büntettének annak megállapítása mellett, hogy azt a vádlott kábítószer-függőként követte el, és erre figyelemmel csökkentse a vádlottal szemben kiszabott büntetést.

[7] A másodfokú bíróság a védő részéről előterjesztett bizonyítási indítványt a 2026. május 22. napján kihirdetett 5.Bf.359/2025/9-I. számú végzésével elutasította, és az ügyet a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen intézte el. A bizonyítási indítvány elutasításának részletes indokait az ítéltábla a későbbiekben fejt ki.

[8] A másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen vádlott vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezésével lényegében egyező tartalommal adta elő perbeszédét. Hangsúlyozta, hogy nincs gyógyult kábítószer-függő, csupán absztinens. A vádlott sem gyógyult ki a függőségéből azzal, hogy elhagyta a heroint, hanem csak szert váltott, így a védelem által csatolt szakvélemény fogadható el. A védő az enyhítő körülmények túlárado voltára figyelemmel méltányos büntetés kiszabását kérte a másodfokú bíróságtól.

[9] A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában előadta, hogy egész életében problémája volt a kábítószerekkel, de mindig dolgozott, és soha nem volt rendőrségi ügye. A vádbeli időszakban padlóra került amiatt, hogy fia egy konfliktus miatt elköltözött az anyjához, ezért vásárolt nagyobb mennyiségű kábítószer. Hangsúlyozta, hogy nem kereskedett a kábítószerrel, és ismételten felhívta a figyelmet betegségeire.

[10] A védelem enyhítésre irányuló fellebbezése eredményre vezetett.

[11] Mivel az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő a tényállást is támadó fellebbezést jelentettek be, a felülvizsgálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körű

volt: az kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására is.

[12] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást, a tárgyalás során sem feltétlen, sem relatív eljárási szabálysértést nem követett el, és ilyenre a fellebbezések sem hivatkoztak.

[13] A vádlott személyi körülményeit a másodfokú bíróság a vádlott által a másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozat és az ügyiratok tartalma alapján a következők szerint pontosítja:

– két nagykorú, de eltartásra szoruló gyermekről gondoskodik;

– kevert szorongásos és depressziós zavar miatt is szorul orvosi ellátásra.

[14] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés *a)* és *c)* pontjában írt megalapozatlansági hibákban szenved, ezért az ítéltábla – a Be. 593. § (1) bekezdés *a)* pontja értelmében a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján – azt az alábbiak szerint helyesbíti:

– az elsőfokú ítélet [8] bekezdés 1. mondata elé beilleszti a következő mondatot: „vádlott vádlott 2023-ban kábítószer kereskedelmével foglalkozott Budapest területén.”

– a [10] bekezdés helyére a következő szöveget illeszti: „vádlott vádlott vádlott a cím12 szám alatti lakásában fogyasztóknak való továbbértékesítés céljából összesen 39,19 gramm, 10,08 gramm kokaint tartalmazó kokainport, összesen 532,57 gramm, 56,3 gramm amfetamint tartalmazó amfetaminport, továbbá 6 db egész és 1 db hiányos, összesen 0,2 gramm MDMA-t tartalmazó ecstasy tablettát tartott. A vádlott az általa használt rendszám forgalmi rendszámú személygépkocsiban további 9 db műanyag tasakba kiadagolt, összesen 6,95 gramm, 2,22 gramm kokaint tartalmazó kokainport tartott fogyasztóknak való továbbértékesítés érdekében. A vádlott által továbbértékesítés céljából tartott kábítószeresek együttes mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak 613%-a.”

– a [11], [13], [14] és [16] bekezdéseket mellőzi.

[15] Az ekként kiegészített és helyesbített tényállás már mindenben hiánytalan és pontos, téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, az a vádlott tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[16] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének mindenben eleget tett, valamennyi a védelem által vitatott tény szempontjából releváns bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett. A tárgyaláson felvett bizonyítás anyagát az elsőfokú ítéletben irathűen hivatkozta, az egyes bizonyítékok törvényességét és hitelességét ellenőrizte. A törvényes bizonyítékok bizonyító erejét egyenként is vizsgálta, majd elvégezte a bizonyítékok összevetését is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés *d)* pontjában írtak betartásával magas színvonalon teljesítette, bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és állást foglalt a tekintetben is, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el.

[17] A védelmi fellebbezés az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást is támadta. Az ilyen perorvoslati támadás kizárólag akkor vezethet eredményre, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiányosan értékelte, iratellenes megállapításokat tett, tényből tényre helytelenül következtetett, vagy egyéb logikai hibát vétett. Az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége az eljárási törvény előírásainak alapvetően megfelelt, azonban az általa megállapított tényállás kisebb részben hiányos volt, és az az ügyiratok tartalmával sem volt minden ponton összeegyeztethető, ezek a hibák azonban a másodfokú eljárásban korrigálhatók voltak az ügyiratok tartalma alapján [Be. 592. § (2) bekezdés *a)* és *c)* pont].

[18] Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét – helyesen – a vádlott védekezésének ellenőrzésére alapította, amit önmagában és a többi bizonyítékkal történő egybevetés útján is részletesen elemzett ítélete [65]-[69] bekezdéseiben. A védő fellebbezésben előadott érvelésével szemben a törvényszék megfelelő következtetést vont le akkor, amikor a vádlott vallomásának önmagában történő értékelése alapján azt állapította meg, hogy ez a vallomás következtelen, és az ellentmondásokra a vádlott nem adott megfelelő magyarázatot. A nyomozás során a vádlott egyértelműen személyre tett terhelő vallomást, őt a felismerésre bemutatás során azonosította, határozott tényelőadásából nem tűnik ki semmilyen zavaradottság, bizonytalanság vagy az, hogy a nyomozó hatóság irányított kérdéseire adott volna a szándékaival és valós ismereteivel összhangban nem levő válaszokat. A második gyanúsított kihallgatása során csatolt írásbeli vallomásában sem a tárgyalási védekezésével egyező előadást tett, továbbra is személyt terhelte a kábítószer értékesítésével, csupán annak volumenét igyekezett csökkenteni az előző vallomáshoz képest. Ezek után állt elő a tárgyaláson egy alapjaiban eltérő verzióval, amelyben már egy meg nem nevezett drogdíler jelölt meg a kábítószer beszerzési forrásaként. Ezek a peradatok kizárólag arra a következtetésre adnak alapot, hogy a vádlott védekezése az eljárás során következtelen volt.

[19] A vádlott a tárgyalási védekezésében előadott tranzakcióról nem közölt érdemi részleteket: nem tett említést az eladó nevééről, személyleírásáról, a köztük levő kapcsolatról, a kábítószer áráról, arról, hogy pontosan milyen mennyiséget szeretett volna ez a személy eladni, hogyan győződött meg arról, hogy a kért összegre és a felajánlott mennyiségre figyelemmel valóban jó üzletet fog kötni stb. Az elsőfokú bíróság ezeket a hiányosságokat maga is felismerte, és azokat helyesen értékelte ítélete [66]-[67] bekezdéseiben.

Hangsúlyozandó, hogy a büntetőeljárásban a terheltnek joga van megtagadni a válaszadást bármilyen kérdésre, így azon kérdésekre is, amelyek az általa tett írásbeli vallomás tisztázását szolgálják. A válaszadás megtagadása önmagában még nem is értékelhető a vádlott terhére, hiszen csupán eljárási jogaival él, ami nyilvánvalóan nem szólhat a szavahihetősége ellen. Azonban a vádlott a további vallomástétel megtagadásával lemondott arról, hogy tisztázza a vallomásában feltárható ellentmondásokat és homályos részeket, így a törvényszéknek abból kellett kiindulnia a bizonyítékok összességében történő értékelése során, hogy a vádlott védekezése nem volt hiteles.

[20] A vádlott által tett következetlen, ellentmondásos, hiányos és rendkívül életszerűtlen tényelőadásokat vetette össze a törvényszék az egyéb bizonyítékokkal (elsőfokú ítélet [68]-[69] bekezdés). Helyesen ismerte fel, hogy a vádlottnál lefoglalt kábítószeres és egyéb tárgyak már önmagukban is a kereskedés elkövetési magatartás megállapíthatósága irányába mutatnak. A bírói gyakorlat ugyanis következetes abban, hogy ha a terhelt nagy tételben vásárol továbbértékesítés céljára kábítószer, kábítószer csomagolására, hígítására, adagolására szolgáló eszközökkel rendelkezik, akkor a cselekménye kereskedelemnek minősül (BH2015. 324.). Hasonló alapon hozott határozatot a Kúria BH2020. 350. számon közzétett eseti döntésben: a házkutatás során fellelt különösen jelentős mennyiségű kábítószer mellett lefoglalásra került a gumikesztyű és a kiskanál mellett két mérleg, amelyek közül az egyik legalább kétféle, a másik négy különböző típusú kábítószerrel volt szennyezett; mindezen tényekből nyilvánvaló, hogy a terhelt a kábítószer kiadagolását követően a kisebb adagok egy részét nagyobb összegű készpénzzel magánál tartotta. Ugyanezek a bizonyítékértékelési elvek jelennek meg a Fővárosi Ítéltábla gyakorlatában is (lásd elsősorban az 5.Bf.299/2017/8. számú határozatot).

[21] Az elsőfokú bíróság ezzel összefüggő érvelése legfeljebb tanú1 és tanú12 tanúk vallomásainak értékelése körében szorul némi kiegészítésre. tanú12 a vádlott telefonjából kinyert szöveges üzenet szerint „egy drágát” kért a vádlottól. A „drága” a kokain bevett elnevezése a feketepiacon, és ilyen kábítószerből találtak a vádlott autójában fogyasztói adagokba kiporciózott, vagyis szállításra (közvetlen értékesítésre) kész mennyiséget. tanú1 két üzenetet küldött a vádlott elfogása előtti hetekben, mindkettőben 1 kg krumplit kért a vádlottól, méghozzá azt kérte, hogy azt hozza el neki. Részletes elemzést nem igényel, hogy miért rendkívül szokatlan egy zöldségestől egy teljesen hétköznapi árut annak jellegéhez képest egészen kis mennyiségben üzenetben megrendelni, majd elvárni azt, hogy 1 kg krumplit házhoz is szállítson a vásárlójának. Ezeket az adatokat kell együtt értékelni azzal a ténnyel, hogy a két tanúval szemben korábban már indult eljárás kábítószer birtoklása miatt, továbbá, hogy titkosított üzenetküldő alkalmazást használtak a vádlottal való kapcsolattartásra, amit legális témákról szóló beszélgetések nem indokolhattak. Így az egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott és a két tanú kábítószer megrendelése miatt álltak kapcsolatban egymással, ahol annak forrása a vádlott volt, a tanúk vevőként léptek fel. A védő hivatkozásával szemben annak nincsen semmilyen jelentősége, hogy a tanúkkal szemben esetleg nem indult újabb büntetőeljárás, de erről jelen ügyben nem is feltétlenül állhat rendelkezésre konkrét adat. Csupán megjegyzésre érdemes, hogy a tanúk által küldött üzeneteket elemző és a tanúk személyét azonosító rendőri jelentés azzal zárul, hogy szükséges a tanúk lakóhelyén „kutatás, lefoglalás végrehajtása, valamint vizeletmintájuk igazságügyi toxikológiai vizsgálata és gyanúsítottként történő kihallgatásuk”.

[22] Összességében a másodfokú bíróság azt állapította meg a törvényszék bizonyítékértékelő tevékenységéről, hogy a bizonyítás anyagát – a fenti kisebb kiegészítésekkel – teljes egészében feldolgozta, helyes logikával értékelte az egyes bizonyítékokat, és szinte kifogástalanul irathú tényállást állapította meg. Az elsőfokú ítélet tényállása csupán két kisebb helyesbítést igényelt.

[23] Egyrészt bár az indokolásban pontosan bemutatta a vegyészszakértői vélemény megállapításait, a hatóanyag-tartalom tényállásban történő rögzítésénél nem vette figyelembe a vádlott javára a mérési bizonytalanságot, ezért csak a mért hatóanyagot rögzítette. Ez a tetemes mennyiségre figyelemmel a minősítést ugyan nem befolyásolta, de a pontosítás a Be. 7. § (4) bekezdésén nyugvó bírói gyakorlatra, illetve a tényállás és az indokolás közötti kisebb ellentmondás feloldásának igényére is figyelemmel indokolt volt. Ezen kívül a kábítószeres mennyiségének megjelölése a tényállásban rendkívül nehezen követhető, a kokain esetében ugyanaz a mennyiség kétszer is említésre kerül (elsőfokú ítélet [11] bekezdés), az amfetaminnál pedig a szükségtelen részletezés teszi első olvasásra szinte értelmetlennek a tényállás vonatkozó részét (elsőfokú ítélet [13] bekezdés). Ezeket a hibákat a másodfokú bíróság a tényállás egyszerűsítésével és a büntetőjogi szempontból releváns tények hangsúlyosabb megjelenítésével javította ki.

[24] A másik, hogy a tényállás nem tartalmazza azt a tényt, hogy a vádlott kábítószer-kereskedelemmel foglalkozott, csupán azt, hogy a nála megtalált kábítószeres értékesítés céljából szerezte meg. Mivel ez utóbbi tény nem kizárólag a kereskedelem elkövetési magatartás, hanem bizonyos körülmények között a forgalomba hozatal megállapítására is vezethet, szükséges volt kiegészíteni a tényállást a hiányzó ténymegállapításokkal annak érdekében, hogy a jogi minősítés pontosan lefedje a bíróság által megállapított tényeket.

[25] A védő az elsőfokú eljárás során és fellebbezésében is nagy hangsúlyt fektetett annak bizonyítására, hogy a vádlott kábítószer-függő volt a vád tárgyává tett időszakban. Erre a tényre szakértői bizonyítást indítványozott az előkészítő ülésen, amit a törvényszék el is rendelt, és az 511.B.411/2024/14. számú szakértő kirendelő végzésben a szakértőknek feltette azt a védő által indítványozott kérdést is, hogy a vádlott szenved-e kábítószer-függőségben. Az orvosszakértők a védelem által megküldött orvosi iratok és a vádlott személyes vizsgálata alapján adtak véleményt, ez utóbbiban a vádlott a 2000-es évek elejére visszanyúló heroinfüggőségéről és az annak kapcsán szükséges orvosi kezelésekről is beszámolt. A szakvélemény megismerése után a védő a szakértők megidézésére és további felvilágosítás adására tett indítványt, amit az elsőfokú bíróság a 2025. június 24. napján kelt 30. sorszámú végzésével elutasított. A törvényszék a 2025. október 16. napján tartott tárgyaláson ismertette a szakvéleményt, arra a védő részletes észrevételt tett. Ilyen előzmények után a védelem a másodfokú eljárásban új szakvéleményt csatolt, és indítványozta annak magánszakvéleményként történő értékelését.

[26] A Be. 190. § (2) bekezdés szerint a terhelt és a védő szakértőnek magánszakértői vélemény elkészítésére adhat megbízást, ha a bíróság, az ügyészség vagy a nyomozó hatóság a szakértő kirendelésére vonatkozó indítványukat elutasította, az ügyészség vagy a nyomozó hatóság nem az indítványukban megjelölt szakértő kirendeléséről határozott, vagy a perújítási indítványhoz kívánnak szakvéleményt csatolni. Jelen ügyben az első eset vizsgálendő. Az ügyiratok tartalma alapján az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a védő által indítványozott szakértői bizonyítást lefolytatta, a védő által megjelölt kérdésre kirendelte a szakértőt, és a védő által csatolt okiratokat a szakértőnek megküldte. Az, hogy a szakértői vélemény aggálytalan-e, a szakvélemény érdemi értékelésére tartozik, amit a törvényszék ítéletében a szükséges részletességgel elvégzett (elsőfokú ítélet [70] bekezdés). Az ott írtakkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

[27] Az ítéltábla az indokolás teljessége érdekében utalni kíván arra, hogy a már lefolytatott szakértői bizonyítás magánszakvélemény útján történő korrekciójára az eljárási törvény szűk körben ad lehetőséget. Ugyanis a Be. 190. § (3) bekezdése kizárólag akkor ad lehetőséget már korábban is vizsgált kérdés tekintetében magánszakvélemény beszerzésére, ha a korábbi szakvéleményt a nyomozó hatóság vagy az ügyészség által kirendelt szakértő készítette, a bíróság által kirendelt szakértő esetén ilyen lehetőség az eljárási törvényben nincs még akkor sem, ha a bíróság elutasította a felvilágosítás adására, a szakvélemény kiegészítésére vagy az új szakértő kirendelésére irányuló védelmi indítványt.

[28] A védő által a fellebbviteli eljárásban csatolt szakvélemény kábítószer-függőnek véleményezte a vádlottat. Erre figyelemmel tett indítványt a védő a tárgyalás kitűzésére, a magánszakvélemény tárgyalás anyagává tételére, és a szakvélemények közötti ellentmondásoknak a szakértők párhuzamos meghallgatásával történő feloldására. A védő által csatolt szakvélemény magánszakvéleményként a fentiek szerint nem vehető figyelembe, így az legfeljebb okirati bizonyítási eszköznek tekinthető, ugyanakkor az olyan új bizonyítékot sem vetett fel, amely az ügyben bizonyítás lefolytatását, annak tárgyalás anyagává tételét, és további szakkérdés vizsgálatát tenné szükségessé.

[29] Az ítéltábla a védő által előadott tények kapcsán abból indult ki, hogy a hatályos anyagi jogi szabályok nem ismerik a kábítószer-függő által elkövetett kábítószer-kereskedelmet vagy kábítószer birtoklást. E körben fontosnak tartja leszögezni, hogy a Btk. a kábítószer-függőséget az 1978. évi IV. törvénnyel szakítva vezette ki az anyagi jogi szabályozásból, és az ahhoz fűzött jogalkotói indokolás szerint a kodifikációs és szakmai szempontból is kifogásolható megoldás három okból is változtatásra szorult: 1) a Btk. a felelősségi szabályok körében egyéb szenvedélybetegségeknek nem tulajdonít jelentőséget, más bűncselekmény elkövetése esetén a kábítószeres és kábító hatású anyagok fogyasztásából eredő bódult állapot nem korlátozza az elkövető büntetőjogi felelősségét, sőt, az tipikusan súlyosító körülményként értékelhető; 2) ezzel összefüggésben az elkövető beszámítási képessége a függőség ellenére is többnyire teljes; 3) a joggyakorlat nem tudott a jogbiztonság szempontjából megnyugtató rendszert kialakítani annak eldöntésére, hogy ki számít kábítószerfüggő személynek, egymásnak ellentmondó szakértői vélemények és ítéletek születtek (és ezt jól példázzák a jelen ügyben keletkezett szakértői vélemények is). A miniszeri indokolás hangsúlyozta, hogy ha a kábítószer-függőség olyan szintű, hogy az

személyiségzavart, elmebetegséget vagy szellemi leépülést okoz, az az elkövető beszámítási képességének korlátozására vagy kizárására vezethet.

[30] Ennek alapul vételével a bíróságnak is legfeljebb abból a szempontból kell vizsgálnia az esetleges függőséget, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény tekintetében ennek talaján fennállt-e a Btk. 17. §-ában szabályozott büntethetőséget kizáró ok. Ezt elsőfokú bíróság ezt a vizsgálatot maradéktalanul elvégezte.

[31] A rendelkezésre álló – a védelem által csatolt – orvosi iratok szerint a vádlott a 2000-es években küzdött heroinfüggőségével, márpedig a vád tárgyává tett időszak közel másfél évtizeddel későbbi, és a vádlott ekkor már ópiáletalapú kábítószereket nem fogyasztott. A vádlott a vallomása szerint a vádbeli időszakban már több éve saját vállalkozást vezetett, abban napi 12-13 órát dolgozott, és stabil, előadása szerint havi másfél milliós jövedelemre tett szert, családi élete is rendezett, még nagykorú gyermekeiről is megfelelően gondoskodott, az élettársa sem számolt be semmilyen deviáns viselkedési mintáról. Ezen életviteléből világosan látható, hogy az életét korántsem uralta le az amfetamin és a kokain fogyasztása, így az legfeljebb rekreációs célokat szolgált, addikciója nem volt olyan hatással a vádlott magatartására, cselekvőségére, ami alappal vetné fel a kábítószer-függőséget negáló szakértői vélemény aggályosságát, e körben további szakértői vizsgálat szükségességét az elmeállapottal összefüggésben, az az elsőfokú eljárásban is kellően tisztázottá vált.

[32] A vádlottól lefoglalt kábítószerekre vonatkozóan az elsőfokú bíróság – a rendelkezésre álló bizonyítékok együttes értékelésével helyesen – azt a tényt rögzítette, hogy azokat a vádlott értékesítés céljából szerezte be és tárolta, e körben a lefoglalt mennyiségnek, a kiszerezésnek, a porciózásra, csomagolásra szolgáló tárgyaknak, a kábítószer sokféleségének kell nagyobb jelentőséget tulajdonítani, ez utóbbinál annak is, hogy a lefoglalt szerek közt volt olyan (MDMA tartalmú) is, amelyet a vádlott szervezetéből nem mutattak ki, azaz olyat biztosan nem fogyasztott. A kábítószer kereskedelem céljából történő megszerzése már önmagában is a kábítószer-kereskedelem befejezett alakzatát valósítja meg, annak nincs jelentősége, hogy az ilyen célból megszerzett kábítószerből az elkövető fogyaszt is, miként az abból alkalmanként elfogyasztott mennyiségnek sem, avagy pedig az egész mennyiséget tovább értékesíti.

[33] Minderre figyelemmel semmilyen okból nem merült fel az esetleges kábítószer-függőség szakértői véleményezése kapcsán további, hivatalból elvégzendő bizonyítás szükségessége sem.

[34] A fentiek szerint pontosított tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése is megfelel az anyagi jogi szabályoknak. A törvényszék jogi indokolása teljes és hibátlan, az kiegészítést nem igényel, megismétlése pedig szükségtelen a másodfokú határozatban.

[35] Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket szinte hiánytalanul és a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények tekintetében irányadó bírói gyakorlat messzemenő szem előtt tartásával tárta fel, azok csupán kisebb pontosításokat és kiegészítéseket igényelnek.

[36] Az enyhítő körülmények körében arra is figyelemmel kell lenni, hogy a vádlott tevékenységével érintett – mennyiségi adattal konkretizált – kábítószereket a nyomozó hatóság lefoglalta, így azok nem kerültek ki a kereskedelmi forgalomba, amiből az következik, hogy a vádlott cselekménye korlátozottabb mértékben volt alkalmas a jogtárgysértésre.

[37] Az ügyészség hivatkozott arra, hogy a vádlott nagyobb gyermeke már dolgozik, így az ő tartására a vádlott nem köteles, vagyis az ezen gyermek irányába teljesített tartás enyhítő körülményként nem értékelhető. Az elsőfokú ítélet szövegezéséből valóban le lehet vonni ilyen következtetést is, azonban a másodfokú nyilvános ülése tisztázható volt, hogy a vádlott két nagykorú, de egyrésztől nappali tagozatos tanulmányokat folytató, másrésztől önálló jövedelemmel nem rendelkező gyermek tartásáról gondoskodik. Erre figyelemmel a törvényszék alappal értékelte ezt a tény enyhítő körülményként.

[38] Szemben az ügyészségi átiratból kiolvasható állásponttal, a törvényszék helyesen foglalt úgy állást, hogy a kábítószer mennyisége jelen esetben a büntetéskiszabás szempontjából semleges. A következőes bírói gyakorlat szerint a jelentős mennyiség alsó határát ötszörös mértékig meghaladó mennyiség enyhítő körülményként, míg a legalább tízszeres átlépés súlyosító körülményként értékelendő. A két határ közötti intervallumban levő mennyiség a jogalkotó által átlagos tárgyi súlyúnak tételezett cselekmény tárgyi súlyát tükrözi, így a büntetés kiszabása során az sem a terhelt terhére, sem a javára nem értékelhető. Nem értett egyet az ítéltábla azzal az ügyészi állásponttal sem, amely szerint a vádlottnak a kábítószer-kereskedelmi hálózatban elfoglalt helye nem értékelhető enyhítő körülményként, mivel e körben nem áll rendelkezésre elegendő információ. Jelen ügyben arra van adat, hogy a vádlott fogyasztói adagokba porciózott kábítószerrel tartott magánál, a két hivatkozott tanú is ilyen kisebb, személyes fogyasztásra szánt mennyiséget vásárolt, és a vádlott maga is kábítószer-fogyasztó volt. Ezeket a tényeket helyesen értékelte az elsőfokú bíróság akkor, amikor megállapította, hogy a vádlott esetében nem indokolt a törvény szigorának alkalmazása.

[39] Egyetértett azonban a másodfokú bíróság azzal az ügyészi állásponttal, amely szerint az a tény, hogy a vádlott többfajta kábítószerrel kereskedett, a terhére értékelendő. A kábítószer-kereskedő kínálatának ilyen jellegű szélesítése fokozza a bűncselekmény társdalomra veszélyességét, mivel az eltérő hatásmechanizmusú kábítószerekre szélesebb körből toborozhatók vásárlók, így nagyobb piacot tud lefedni a kereskedő. Ezért ezt a tény is súlyosító körülményként kell értékelni.

[40] Az így kiegészített büntetéskiszabási körülmények alapján a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság helyesen szabta ki a vádlottal szemben a büntetést a tételkeret alsó harmadában. Az enyhítő körülmények száma és nyomatéka, különösen a vádlott súlyos betegsége, és az elsőfokú ítélet kihirdetése óta tovább romlott egészségi állapota további enyhítést indokol azzal, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya a törvényi minimumot meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabását teszi szükségessé.

[41] Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról törvényesen rendelkezett, de a vádlott újabb, súlyos egészségügyi problémájára és betegségei együttes fennálltára tekintettel lehetőséget látott eggyel enyhébb, börtön végrehajtási fokozat alkalmazására a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján.

[42] A törvényszék a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartás beszámításáról és a vagyoneklobzásról a törvénynek megfelelően rendelkezett. A pénzbüntetés kiszabása törvényes, a napi tételek száma az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához, az egy napi tételnek megfelelő összeg pedig – az ügyészség álláspontjával szemben – a vádlott jövedelmi és vagyoni viszonyaihoz megfelelően igazodik.

[43] A törvényszék a bűnjelekről törvényesen rendelkezett, de a rendelkező részben elmulasztotta feltüntetni a kábítószeres és a kábítószerrel szennyezett bűnjelek vizsgálatát elvégző szakértői vélemények számát. Erre az elkobzás végrehajtása érdekében van szükség. A lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet 78-86. §-aiban rendezett szabályozás lényege szerint a kábítószeres, illetve az azzal összefüggésbe hozható anyagok lefoglalása esetén a központi adminisztrációt az Országos Rendőr-főkapitányság végzi. Minden, a bűnjelekkel kapcsolatos eljárási cselekményről az ORFK-t kell értesíteni, és a szakértői vizsgálat után a bűnjeleket az országos rendőrfőkapitány által kijelölt szervezeti egységhez kell átszállítani. Az ORFK a lefoglalás adatai és a szakértői vélemény alapján vezeti a nyilvántartásait, ezért az elkobzásról szóló rendelkezésbe a lefoglalást végrehajtó nyomozó hatóság megnevezése és a bűnügyi szám mellett bele kell írni a szakértői vélemény számát is. Ezt a hiányt pótolta az ítéltábla.

[44] A bűnügyi költségről szóló elsőbírói rendelkezés törvényes.

[45] Mindezek alapján az ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg annak törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[46] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2026. május 22.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,
k.,

dr. Ignác György s. k.,

dr. Raczkó Katalin s.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2025. október 16. napján kihirdetett 511.B.411/2024/39. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.359/2025/9. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2026. május 22. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. május 22.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő